

Eva schoof haar stoel naar achteren, stond op. Ze liep naar het raam en keek uit over de natte parkeerplaats. Auto's gleden voorbij als vissen onder een bevroren vijver.

Haar telefoon trilde. Afzender onbekend. Alleen een afbeelding. Ze klikte. Een foto van een lichaam. Vrouwelijk. Onder het opengesneden hemd lag een kaartje. Identiek aan dat van de vorige slachtoffers. Zonder naam. Alleen de rode spiraal.

Eva's adem stakte. Ze kende haar. De vrouw. Ze was administratief medewerker bij de forensische databank. Twee verdiepingen onder haar. Een lief mens. Iemand waar je een praatje mee hield en die er voor je was wanneer je het nodig had. Zomaar weg. Een brok in haar keel was het gevolg. Herinneringen die voorbij flitsten. Ze snapte niet dat een moordenaar haar profiel had gebruikt. Ze had het gezicht van onschuld. En was dus alom geliefd.

Ze draaide zich om naar haar bureau.

Ron. Hij had er al moeten zijn.

Maar hij wás er niet.

Een deur kraakte ergens in de gang. Langzaam. Alsof iemand wachtte op een teken. Of zichzelf moest overtuigen van binnenkomen. Eva zette haar rug recht. Wat als... Wat als het patroon iemand anders had gekozen? Wat als wat ooit begon als één man in de schaduw... nu gelekt was in anderen? In structuren? In systemen? Of erger nog: in ideeën?

Ze keek op de klok.

08:31

Precies het moment waarop de vorige cyclus ook begon.

Zonder geluid.

Zonder betekenis. Tot het ineens overal was

## Hoofdstuk 1 – Routine

De klok op het nachtkastje tikte, zonder geluid, zonder genade. Tom voelde elke seconde door zijn ribben drukken, als een koude hand die onvermijdelijk naar zijn hart sloop. Hij hoefde de tijd niet te zien; zijn ogen gingen precies om 06:27 open, elke ochtend op hetzelfde fractie van een seconde. Zonder uitzondering. Zijn lichaam had het moment ingebrand, een geprogrammeerde automaat. Wakker worden door het alarm? Dat was voor zwakken. Voor mensen die zich lieten leiden door toeval en chaos. Door wekkers, omdat ze geen controle hadden. Hij niet hij was geprogrammeerd voor overgave. Een bijna mechanische controle die hem veilig hield.

Hij lag nog even stil, starend in het halfdonker, zijn borstkas strak en gecontroleerd, de ademhaling vlak en precies. Geen plaats voor willekeur. Geen ruimte voor emotie. Zijn geest was een klinisch laboratorium, waar elk neuron zijn plaats kende, elke gedachte netjes in een rij stond, wachtend op het signaal om te handelen.

Geen rekken. Geen strekken. Zijn spieren waren gespannen, altijd gereed. Het lichaam was een machine en hij de technicus die het perfect in balans hield.

De kamer rondom hem was een sanctuarium van orde en kalmte. Geen rommel, geen overbodige details. Het bed was opgemaakt volgens een ongeschreven wet hoeken strak, dekens gladgestreken. Het nachtkastje droeg alleen een minimalistische lamp en een smetteloos horloge, dat onhoorbaar tikte, maar toch elk moment markeerde. Een hardcover boek lag precies in het midden van de plank, de kaft ongeschonden. Alles lag op zijn plaats.

Om 06:30 klikte het koffiezetapparaat precies aan. Hij had het tijdstip minutieus afgesteld, tot op de seconde. De geur van zwarte koffie vulde de keuken met een bittere, haast meditatieve stilte. Tom schonk zichzelf een kop in precies 150 milliliter en roerde met een zilverkleurig lepeltje. Vier keer. Nooit drie, nooit vijf. Vier was het juiste nummer. Het bracht een vreemde rust. Eén. Twee. Drie. Vier. Het ritme bracht orde in de chaotische wereld buiten zijn appartement.

Het kopje stond op de keukenbank, precies zo geplaatst dat het de inkijk vanuit het raam niet blokkeerde. Tom hield van controle over alles wat hij zag. Hij

nam een kleine slok van de hete koffie en voelde de bittere smaak zijn tong omsluiten, de warmte die langzaam zijn lichaam binnendrong. Het was een tastbare zekerheid, een anker in de wirwar van gedachten die hij anders wist te vermijden.

Hij liep naar het raam. Buiten lag Leidschendam er verlaten bij, alsof de wereld op pauze stond. De straat was griuw en kil, de lucht zwaar van een grijze, dreigende wolkenmassa die elk geluid dempte. Zelfs de duiven, normaal druk met hun ochtendrituelen, stonden stil, hun ogen half gesloten alsof ze wachtten. Het was alsof de stad haar adem inhield, in afwachting van iets onheilspellends. De huizen waren oud maar goed onderhouden, hun gevels vervaagd door de tijd, maar toch fier overeind. Hier en daar hingen kleine tuinhokjes, netjes geschilderd. Een enkele auto stond geparkeerd, haar lak dof in het grauwe licht. De straat was strak geasfalteerd, zonder onregelmatigheden geen kuilen, geen losse steentjes. Perfectie in imperfectie.

Op de achtergrond mompelde Radio 1 onopvallend over een vermissing. Een meisje, zestien jaar, verdwenen bij een winkelcentrum in Zoetermeer. Toms blik verscherpte, maar zijn gezicht bleef onbewogen. Geen emotie. Geen medeleven. Alleen een klinische observatie.

Maar ergens diep in hem trilde iets. Een oude impuls. Een herinnering die niet met woorden begon, maar met stappen. Zijn stappen.

Het winkelcentrum.

Flarden licht boven hem, het monotone gezoem van roltrappen, mensen die als losse patronen door elkaar bewogen. Tom liep ertussen, onzichtbaar, exact in het ritme dat hij had berekend. Zijn ademhaling vlak, zijn passen gelijkmatig. In zijn binnenzak het mes — niet als wapen, maar als verlengstuk van zijn polsslag.

Voor hem liep zij.

Zestien misschien. Donkere jas. Haar bewegingen licht versneld, maar niet vluchtend. Niet bewust. Alleen een lichaam dat voelde dat iets achter haar liep.

Hij hield afstand. Precies vier meter. Hij kende de dode hoeken van het winkelcentrum uit zijn hoofd. De camera's draaiden, maar niet synchroon. Hij bewoog telkens net voor hun bocht uit, stapte achter een zuil, achter een koelkast display, achter een groepje scholieren.

Glimp van haar gezicht in een winkelruit. Een fractie van een seconde. Onzeker. Alsof ze iets hoorde dat anderen niet opmerkten.

Ze sloeg af naar de servicegang. Een fout. Voor iedereen. Voor haar.

Tom liet zijn hand al zakken in zijn jas. Het staal tegen zijn vingertoppen was koud, helder. Zijn pas bleef even strak als altijd.